

2010

RECORD VOOR SVETLANA BOLSHAKOVA

 Geschreven door Sandra Moons

Nieuw Belgisch Record voor Svetlana Bolshakova, ze sprong een afstand van liefst 14m11

2010

ROTTERDAM MARATHON

Rotterdam Marathon,

Onze Sparta deelneemster: niemand minder dan **Sara Janssens**.

Begin december besloot Sara om deel te nemen aan de massa marathon van Rotterdam. De start was gegeven, de schema's werden uitgeschreven en ons doel was de 3u30' te halen. De opofferingen en trainingsarbeid kon beginnen. Links en rechts hadden we wat wedstrijden ingelast en deze werden zonder problemen afgemaakt en zelf eentje bekroond met een overwinning. Het ging van beter tot uitstekend, niets kon ons nog tegenhouden, de eindtijd van 3u30' lag voor het grijpen. Maar de laatste weken voor de marathon dag duiken plots wat probleempjes op, wat gezondheidskwaaltjes kregen de bovenhand, de perfecte eindfase werd gecrediteerd .

Maar iedereen die Sara goed kent , weet perfect dat ze zich niet zomaar zou geven en terugvechten. Vrijdag 8 april is besloten om toch deel te nemen aan de marathon en de doelstelling te vergeten en te kijken waar we uitkwamen.

En alsof dat nog niet voldoende was, de heenreis met de trein liep ook nog eens goed fout , maar zoals Sara het zo mooi zegt: "met de trein is het altijd een beetje reizen" ,en dat was nu zeker het geval. De trein naar Rotterdam werd omgeleid richting Dordrecht door werkzaamheden op het net, daar moest worden overgestapt om met een stoptrein richting Rotterdam verder te reizen.

Ook dat sloeg tegen, de trein zat overvol, dan maar besloten om een taxi te nemen. Een half uur voor de start waren Sara en Peter dan toch ter plaatse, het was rennen, hollen en stressen om zich om te kleden en zich naar de startzone te begeven.

Iedereen die ooit in een startbox heeft gestaan kent dat gevoel dan wel.

Maar uiteindelijk is alles toch nog goed gekomen om tijdig van start te kunnen gaan.

De wedstrijd zelf verliep goed al stond er veel wind die dag en was het vrij koud, ikzelf en Peter gingen het Metronet van Rotterdam testen om Sara op zoveel mogelijke plaatsen aan te moedigen. Dat lukte ons vrij aardig, het metronet verdient een pluim. Sara liep een heel stabiel tempo zoals we van haar gewoon zijn, als een ervaren marathonloopster maalde ze de kilometers één voor één af. Na 25 km begonnen de benen wat zwaarder aan te voelen, de gekende versnelling zat er niet in vandaag, ze moest zich tevreden stellen met het huidige tempo en dat proberen vast te houden tot de finish dat lukte haar aardig. Van een verval was geen sprake. Weinigen is zoiets gegeven. Uiteindelijk liep Sara de eindmeet over na 3u36'11" met een gemiddelde snelheid van 11,711 km/uur. Voor de 5de maal op rij verbeterde ze haar persoonlijk record. Gewoon super wat je presteerde in Rotterdam Sara.

Je hele entourage is fier op jou, en hup naar het volgende doel ,

Frans

Dag beste Sparta-lezers,

Ik kreeg onlangs de vraag om als 'onpartijdig' niet Sparta-lid een verslagje te maken van onze reis naar Blanes. Hoewel, 'onpartijdig'... Als je bij de 'hond' slaapt, krijg je dan ook zijn vlooiën niet... Maar als niet-loopster, als ik mijn moeizame pogingen om de start-to-run te volgen niet meetel, ben ik misschien toch wel wat minder 'partijdig'.

Onze reis startte op vrijdag 2 april, en de bus kon niet vlug genoeg vertrekken, want het regende toen pijpestelen en we verlangden allemaal naar wat Spaanse zon. En die zon hebben we gezien ! Al hebben we er ook wat regen, opklaringen, bewolking, weer opklaringen, wind en weer zon moeten bijnemen. Maar ik denk dat niemand, kortgerokt of langgebroekt, loper of niet-loper, niet kan zeggen dat hij toch hier en daar, op de aan de zon blootgestelde plekje, meer kleur had op de terugreis. De ene wat roder, de andere wat bruiner, ... De terrasstoelen en relaxzetels waren goed gevuld bij ieder zonnig moment, en de laatste dag was het er als het ware een echte volkstoeeloop van onze busgangers. Want wie wou niet tot het laatste moment genieten van die stralende Spaanse zon !?!?!?...

Naast de zon heeft eenieder ook wellicht genoten van het héérlijke eten. Drie keer per dag ongelooflijke lekkere buffetten waar éénieder wel iets naar zijn smaak kon vinden en kon eten tot zijn buikje goed gevuld was. Zààlig !! Vooral ook als vrouw en moeder: je benen een ganse week lang onder tafel kunnen steken... Wie droomt daar niet van ??.?... Geen boodschappen moeten doen, niet koken en vooral ook niet afwassen... En dat laatste was wellicht ook voor sommige van onze mannen een welkome afwisseling. En ik weet niet of het jullie ook is opgevallen, maar sommige mensen bleken ook een verdoken verslaving te hebben. Er waren immers bepaalde personen (ik wil geen namen noemen) die verdacht veel ijsjes aten. Ik heb ze nooit geproefd, maar ze moeten dus wel lekker zijn geweest ! Nu, hoe dan ook, ik denk dat er velen onder ons de komende weken een beetje moeten 'snoeren' om weer op 'punt' te komen ...

De grootste sportievelingen haalden meteen al de dag van aankomst hun loopschoenen uit. Daarom waren ze immers naar Blanes gekomen : om hun conditie en loopprestaties wat op te vijzen. Ik daarentegen installeerde mij op mijn gemak met een goed boek en

een drankje in het zonnetje, want daar was ik dan weer voor meegereisd... Nadien genoot ik, net als vele anderen nog van plaatselijke marktjes, wandelingen langs de dijk van Blanes, shoppen in LLoret, de daguitstap, ... en van de rust.

Onze lopers spraken iedere ochtend af rond 10u 15 om hun toertje te gaan doen. Iedereen liep op eigen tempo en zo ver hij zelf wou (je moest natuurlijk ook nog altijd terug geraken ...). Hierdoor zag je al de lopers 'en masse' vertrekken, maar kwamen ze nadien heel verspreid weer aan. Bij sommigen onder hen ontstond er zelfs een soort 'concurrentie' en hierbij werden soms 'valse praktijken' aangewend zoals een 'valse start'. Helaas voor de betrokken persoon : we hebben hiervan bewijzen op foto !

En wie nog sportiever was, kon in de namiddag nog verzamelen om met de bus naar LLoret te gaan en daar op de atletiekpiste te trainen. Ik heb die bus, zoals vele anderen, ook een paar keer genomen, al was het dan niet om te gaan sporten, maar om te gaan shoppen in de kleine gezellige straatjes van LLoret, op de dijk rond te kuieren of een terrasje te doen. Wie in Spanje op vakantie gaat moet immers toch af en toe een sangria drinken ...

Sommige half-sportievelingen namen de bus zelfs één of meerdere keren enkele richting, retour naar het hotel. En dit na een fameuze wandeling van aan ons hotel tot aan de atletiekpiste, met als enige omweg een cafeetje om de dorst te lessen. Ik heb die tocht ook gedaan, en ik kan zeggen : het was een toffe, aangename (we zaten in goede compagnie !), spierinspannende wandeling met leuke wandelpaden en toffe zichten op Blanes en andere romantische kleine baaitjes. En wat we zeker niet vergeten, dat zijn de trappen (en het waren er geen kleine !) ... die we onderweg moesten doen. Als we onze tel niet zijn kwijtgeraakt, dan waren het er zo'n 407, zonder die in LLoret zelf mee te tellen en dat waren er ... (Ine, wil jij ze nog eens gaan tellen ?...) zeker meer dan 100! Jong en oud durfde de uitdaging aan, al moesten we af en toe zoeken naar onze 'adem'. Gelukkig voor de 'jongeren' was ook de dappere 76-jarige André mee, zodat we af en toe een 'excuus' hadden om even halt te houden en op adem te komen...

Dan was er ook nog de fameuze markt van Torderra. De bus kwam ons 's morgens ophalen om ons de sfeer van deze bekende markt te laten opsnuiven (en ons geld op te doen aan allerlei ...). We hadden die ochtend onze KW aangetrokken en de paraplu meegenomen, want die hadden we wel nodig om op de m...a...r...k...t rond te lopen. Tenminste, als er een markt was ... Op een harde doorzetter na stond er niet één kraam want Spanjaarden houden nu eenmaal niet van de regen (wie wel ?). Gelukkig voor ons waren de plaatselijke winkeltjes wel open want we waren nu eenmaal 'veroordeeld' om onze tijd daar door te brengen tot de bus ons weer kwam oppikken. Voor velen onder ons brachten de lokale drankgelegenheden natuurlijk ook enige troost ... Maar na regen komt zonneschijn, en zo snel als we onze paraplu konden wegbergen en onze regenjas konden

uitdoen, zo snel verschenen plots uit het niets alle marktkramers om hun tent op te stellen en hun waren tentoon te spreiden. En binnen de kortste tijd stond daar dus die fameuze markt en moest je je mengen in de heuse menigte (de cafeetjes liepen toen leeg ... op enkele uitzonderingen na ...) om alsnog je (on)nodige aankopen te doen.

En wat weet ik nog van de daguitstap ? ... Ik denk dat we binnen een paar jaar niet zozeer nog van het treinritje door het vulkanenlandschap (gelukkig waren we niet in IJsland) of de rit met de huifkar door het bos zullen praten. Maar ik denk dat ons avontuur met de 'bedenklijke Spaanse vervangbus' ons nog het meest zal bijblijven ... Onze originele bus van Lauwers was immers met een defect naar de garage begeleid door de politie. Hij kon niet meer 'in achteruit' wat natuurlijk soms een probleem kan leveren voor zo een gevaarte. Maar geen probleem ... (dachten we). We hadden een vervangbus ! We vertrokken nog redelijk goed, tot het wat miezelde. Want toen bleek dat de ruitenwissers het niet deden en ook de koplampen van de bus het lieten afweten... Maar de sfeer in de bus bleef goed, dus geen probleem ... Tot ineens de 'voor deur' van de bus tijdens het rijden openvloog en de Frans er met enkele Spartanen moest gaan aanhangen om ze dicht te houden ... Maar we reden door en er was ambiance in de 'bus' ... En af en toe hielden we ergens halt en stapten we uit voor een activiteit. Tenminste, dat probeerden we. Want nu bleek dat tijdens het uitstappen de achterdeur de neiging had om te sluiten ... Gelukkig was daar toen ook de Spartaan Gille in de buurt die met alle kracht de deur als een echte gentleman openhield tot iedereen de bus had verlaten. Onder de middag hielden we halt om een plaatselijke maaltijd te gebruiken. We schuifden allemaal gezellig aan om de specialiteit van deze streek te proeven : kleine witte bonen met worst en wijn à volonté. De ene zal al wat meer bonen hebben gegeten, de andere zal wat meer wijn hebben gedronken ... Maar voor één ding zijn we allen dankbaar : het bleef 'windstil' op de bus ... Wat er zich daarna op de kamers afspeelde is voor ieder van ons privé ...

De laatste stop van onze daguitstap was de bodega in LLoret. Al was het weer niet zonder boe of ba dat we er geraakten, want onze bus viel 'in panne' ... Gelukkig kon onze chauffeur Ronny het euvel vlug vinden. 'Den riem' was kapot, maar jammer genoeg droeg niemand van de vrouwen (of mannen) op dat ogenblik nog nylonkousen ... Enfin, als goed mechaniker geraakte de bus na enige tijd toch hersteld en na hem vol te hebben gekapt met water (ik dacht dan een bus op benzine reed ...) konden we onze weg verder zetten en alsnog de bodega onveilig maken. Door onze verlaatte aankomst in de bodega moesten we echter wel wat sneller drinken, maar daar had niet iedereen het even moeilijk mee ...

Wat mij, samen met vele anderen, ondertussen wel was opgevallen, was dat we deze vakantie wel enorm veel pech hadden met de bussen ... En ik weet niet of het waar is, maar er wordt wel gefluisterd dat hier een zekere saboteur de oorzaak van zou zijn.

Het zou gaan om een lid van een concurrerende atletiekclub die zich, samen met zijn gezin, undercover heeft ingeschreven om de sportstage van de Spartanen te boycotten. Ik wil geen naam noemen want Werner van VAC blijft natuurlijk wel onschuldig tot het tegendeel bewezen is...

Enfin, of we nu met onze originele bus, een vervangbus van Lauwers zelf, de Spaanse vervang'bus', of de kleine babybusjes van Lauwers reden, we zijn altijd geraakt waar we moesten zijn.

En ik denk dat ik voor iedereen mag spreken (ik duld geen tegenspraak ! ...), als ik zeg dat we er allemaal een deugddoende vakantie aan hebben overgehouden. Voor de ene wat meer op sportief vlak, voor de andere eerder ontspannend en voor nog anderen een combinatie van de twee. Kortom, iedereen was vrij om te doen en laten wat hij wou. En volgens mij hebben al de mensen die mee naar Blanes zijn geweest er volgens mij, net zoals ik, enorm van genoten: veel plezier gemaakt, goed gegeten en gedronken, goed ontspannen/ingespannen (bij lopen), veel gelachen, enz ... En aan al de lezers die niet mee zijn geweest zou ik zeggen: "Jullie hadden ongelijk !".

Lieve

Met z'n allen naar Blanes

Vrijdag

Vrijdag 2 april stond al maanden op onze sparta-kalenders aangekruist als dé dag van vertrek van de intussen reeds beroemde en beruchte spanjereis van Sparta Vilvoorde. Het eerste was te merken aan de verschillende clubkleuren (MAC-AVT-VAC-DILB-DUFF en uiteraard ons rood-geel van SPVI) die vrijdag klaarstonden om in te stappen, het tweede hoeft niet meer extra uitgelegd te worden.

De weergoden waren ons volgens onze Frans Deboosere gunstig gezind de komende week. Er bleken wel verschillende weermodellen te bestaan op verschillende sites dus zeker waren we nog niet. We waren nog niet goed en wel ingestapt in Vilvoorde of we moesten onze regenjasjes al bovenhalen – dat belooft! Ook tijdens 7 years in Tibet bleef het gieten en ook het stuk van Philippe Geubels dat ‘droog’ heette, mocht niet baten.

Zaterdag

Na middernacht nog een laatste stop, daarna alle stoeltjes plat en rusten maar. Zaterdagochtend rond 7u werden we in het zuiden van Frankrijk wakker waar het toch al droger was maar nog steeds bewolkt. De hongerige magen werden gespijst met een lekkere verse croissant en jus d'orange. En ook het strekken van de beentjes deed wel deugd...

Na het ontbijt werden we op de bus getraakteerd op een serie Chris en cootjes. Door de ene al wat meer gesmaakt dan de andere, maar de sfeer zat er wel al goed in. Er werd gebabbeld, gefezeld nog een beetje gesnurkt en dan plots: de zon!!! Met de Spaanse grens in zicht klaarde de hemel helemaal uit.

Rond 12u kwamen we aan in het hotel Blaumar en nadat de valiezen op de verschillende kamers waren afgezet konden we meteen aan tafel. En dat was nodig want om 16u werden we verwacht voor een eerste losloopje. Op ons oude getrouwe parcours langs de rivier konden we onze stramme reisspiertjes loslaten en kregen we onze gewrichten weer in de plooi.

's Avonds konden we genieten van een lekkere sangria aangeboden door Frans en Frans. En die enkele glaasjes die teveel aangebracht werden door de obers werden maar al te gretig opgedronken door een enkeling onder ons... Intussen deed mevrouw Pouk (een beetje vreemd naam, maar wel een sympathieke madam) de uitleg over de feestdagen in Spanje, mogelijke trips naar Barcelona, onze loopmogelijkheden, de uitstap,....

Na de intro van Pouk duurde het niet lang of het werd rustig in het hotel...

Zondag

Een nachtje rust en iedereen weer tip top in orde voor de ochtendloop. Er was ook de mogelijkheid om naar de markt in Tordera te gaan met onze Lauwersbus, maar het merendeel koos toch voor het sportieve.

Na het middagmaal werd gebruik gemaakt van de zonne-terrassen van de kamers 112, 114, 116, 118. En daarna naar de piste in Llorett met de bus. En al onmiddellijk hadden de trainers een flinke training in petto. En we hebben dan nog sneller moeten lopen dan we

konden want regen –en donderwolken kwamen steeds dichterbij. Net op tijd voor de regen waren we klaar en konden we in het fitnesszaaltje nog een beetje stretchen en keuvelen.

Na de training vonden een aantal AVT-ers en Dilbekenaren de weg naar het buitenzwembad. Slim gezien, in deze tijd van het jaar is dat zwembad zodanig koud dat het kan doorgaan als ijsbad wat de recuperatie van de spieren enkel bevordert.

Maandag

De luxe-zonneterrassen van de eerste verdieping bleken één groot nadeel te hebben, dat ze alle vuiligheden van de hogere verdiepingen mochten ontvangen. Zo werden er salami-schelletjes opgemerkt op de tegels, daarnaast ook een appel, snoep, een stofdoek en een verdwaalde condoom.

Het weer op maandag was super, volle zon en een twintigtal graden. Alleen voor het lopen speelde er een stevige wind in de laatste rechte lijn van de piste. En dat was er aan te zien, een aantal mensen zagen we letterlijk achteruitwaaien.

s' Avonds werd een casino-avond ingericht door Karla en Gerda. Bij de verschillende tafels werd ge-blackjacked, ge-russische rouletted, gepokerd en ge-unod. De winnaars kregen een drankje van de bar, wees maar zeker dat er dan “voor echt” wordt gespeeld. Ook bij de UNO-ers was het oog om oog en tand om tand. De +4 kaarten vlogen duchtig in het rond en op het einde was Lieske met de hoofdprijs weg. Tja, zo is dat...

Dinsdag

Na het ochtendloopje gingen ook Nadine, Sonja, Ilse en Eva eens het koude recuperatiewater proberen, alleen niet in het zwembad maar onmiddellijk in de zee. Nadine had nog gewaarschuwd om niet te ver te gaan in de zee, maar toch zakte Ilse tot over haar middel flink weg in de Middellandse Zee, en frisjes dat dat was...

Na de pistetraining bleek er een probleem met de bus te zijn. Deze was naar de garage maar wat het probleem precies was, was niet geheel duidelijk. Lukas had de chauffeur iets horen zeggen over ‘de achterrait’, iemand anders had het over ‘den achteruit’. Ja wat was het nu? Time would tell... We werden opgehaald met een Royal Class bus van Lauwers die vertrekkensklaar stond naar België. Dat zag er wel niet zo goed uit voor de uitstap van woensdag, want die luxebus zou op woensdag geen optie zijn.

Het uitgebreide buffet mag ook wel eens aan bod komen. En daarvoor een anekdote over onze Jos Moerenhout. Onze Jos ging namelijk voor de schone lange en krokante kroketten met stoofvlees. Gezwind en aan het stoefen over zijn lekkere samengestelde menu, sneed hij in één van de kroketten. Toen bleek dat de kroketten met vis gevuld waren vertrok zijn mond toch enigszins. Annie, Rita en Lies kwamen niet bij aan van het lachen. Maar vis met stoofvlees smaakt ook volgens Jos, dus het bordje werd toch smakelijk opgegeten.

Woensdag

Woensdag – uitstapdag! Maar eerst was het wachten op de bus, of toch iets wat voor een bus kon doorgaan want onze lauwersbus lag nog steeds in panne. En ja, na een tijdje kwam er een spaans ros aangereden met onze chauffeur Ronny achter het stuur. En vol enthousiasme sprong de groep op de bus, alleen waren er wat plaatsen tekort. Gelukkig dat een kilometer verder al vijf Spartanen uitstapten voor een dagje Barcelona. Aangezien ook ik bij dit vijftal hoorde heb ik de uitstap niet live kunnen meevolgen. Ik heb trouwens vernomen dat dit in een ander verslag uitvoerig wordt besproken. Maar wat we 's avonds allemaal

vernomen van die uitstap daar hadden we nooit zelf op kunnen komen. De spartanen vertelden de wildste verhalen en allemaal door elkaar. Het ging over deuren die openwaaiden tijdens het rijden, ruitenwissers die niet marcheerden, lichten die niet werkten, een 'riemeke' dat oversprong, een tankstation dat leeggeroofd werd en uiteraard de traditionele bodega... Hoe het juist in elkaar zit, zijn we nog niet te weten gekomen. Maar ze waren wel allemaal razend enthousiast over het avontuur, dat is zeker! En ik heb ook gehoord dat chauffeur Ronny wel een pluim verdiende.

's Avonds werden de sterren van de dansvloer gedanst. De moonwalk van Jens en Fleur was zinderend goed!

Donderdag

Tijdens het ochtendloopje was Frans Mattens vermist geraakt. Een kwartiertje later dan de massa was hij toch aan de aankomst geraakt. Beetje verkeerd gelopen toen hij een ander wegje probeerde. Het viel blijkbaar een beetje tegen dat hij aan de andere kant van het kasteeltje in Blanes terecht kwam. Zo moest hij nog een heel stuk van de kustweg afleggen: trapjes op, trapjes af... En zo deden zijn kuitjes toch ook een beetje zeer, hihi...

Intussen was de bus nog steeds in de garage. Toen aan onze voorzitter werd wijsgemaakt dat de bus pas drie dagen later gereed zou zijn, schoot de Swa in paniek. Maandag moest hij zijn pensioen gaan trekken.

In de namiddag dus met kleine busjes (weeral geregeld door de Ronny) naar Llorett. Daar zagen we een groen-witte bekende op de piste: Evert Feyaerts. Wel zonder zijn broer Matti, die geblesseerd was.

En in de terugrit: de Lauwersbus was back ☺. Met nog dezelfde achterraut, het was dus den achteraut geweest.

Tijdens het eten kregen we te horen dat Rita een ferme onderhandelaarster is (maar eigenlijk wisten we dat al). Ze had die arme kitch-handelaars al hun winstcenten afgetroegeld.

En 's avonds was het flamenco-avond. Er bleken heel wat Spartanen flamenco-bloed te bezitten. Er bestaan zelfs foto's van ☺. En de spetters van de avond waren wederom Jens en Fleur, het koppel van de stage.

Vrijdag

Vrijdag, tijd om in te pakken. Om 10u iedereen uit de kamer en klaar voor een laatste training. Nog een flinke tempo-loop en daarna een laatste douche.

In de namiddag was het zonovergoten terras gevuld met zonnende spartanen, dijbekenaars, duffelaars, AVT-ers, VAC-ers, machelaars. Een enkeling ging even verder om een ijsje, en het duurde niet lang of een tiental anderen volgden.

Lieve van Herman hoorden we ook nog vermelden dat ze volgend jaar meedoet in Brussel voor 20 lange kilometers. Dat was snel genoteerd hoor, Lieve... Dat den Herman uw beentjes al maar insmeert.

Om 18u stipt stond onze bus aan het hotel. Tijd om naar huis te gaan. Velen haalden na een dagje in de zon het einde van de film niet meer. Moe en voldaan genoten we van een tamelijk goede nachtrust op de bus.

Zaterdag

Ook in België was het zonnig: super! In Vilvoorde werden we verwacht rond 10.30u voor een overheerlijk belgisch ontbijt. Zo een simpel pistoleke met kaas kan toch smaken, he.

De wederhelften werden teruggezien en dat zorgde af en toe voor emotionele beelden. Maar dat mag zeker niet betekenen dat we volgend jaar niet opnieuw inschrijven. Het was een geweldige loopreis en een toffe groep. Bedankt allemaal en hopelijk tot volgend jaar!

Groetjes aan iedereen! Eva.

2010

SPANJESTAGE 2011 - FOTO-IMPRESSIES

✎ Geschreven door Sandra Moons

Uitstap naar de Elzas 19-22 juni 2010

Zaterdagmiddag trokken Michael, Eddy, Paul en ikzelf naar de Elzas om er enkele sportieve dagen door te brengen. Op ons programma stonden de (semi) Marathon du Vignoble d'Alsace, een mountainbike parcours & een wandeltocht.

Tijdens de heenreis maakten we kennis met 'the very best of Winger' en vulden tijdig de voorraad snoep aan.

Om ons voor te bereiden op de wandeling en de fietstocht gingen we het toeristisch bureau van Ottrott binnen. Toen we vernamen dat ze geen gedetailleerde kaarten hadden, dachten we aan het "Eifel 2009"-scenario...

Dankzij het aangename weer wilden we aan het terrasje in de buurt niet weerstaan. Na zowat tien minuten viel nog geen levende ziel te bespeuren. Daarom vertrokken we met een droge keel naar Molsheim, de eindbestemming.

In het marathondorp haalden we de borstnummers af en verzilverden enkele bonnetjes (bordje spaghetti, glas wijn,..). Tijdig kropen we in bed. De marathon start immers om 7h30 in een naburig dorp.

Zondagochtend beperkten Michael & ikzelf het ontbijt tot enkele bananen. Om 7h sloegen we de deur achter ons dicht en wandelden naar de start. Als gevolg van de WC-file was het 7h29 toen we de andere marathoniers vervoegden.

We vertrokken helemaal achteraan. Hier liep bijna elke deelnemer verkleed; de ene al wat beter geslaagd dan de andere...

Terwijl Eddy & Paul aan de ontbijttafel zaten kwamen wij bij de eerste bevoorrading aan: een stuk Kugelhopf met een glas Pinot Blanc. Na deze versnapering liepen we aan een rustig tempo verder, iets onder de 6 minuten per kilometer. Uit ervaring met vorige editie's -toen het minstens 10°C warmer was- voorzagen we 5 uur om de finish te bereiken. Na 14 km wedstrijd stonden een tarte flambée en een fles Sylvaner op ons te wachten.

De degustatie's waren niet gunstig voor onze positie: sinds het begin van de wedstrijd liepen we vele "atleten" meermaals voorbij; zij maakten gebruik van onze stops om deze situatie ongedaan te maken.

Op km 21,1 kwamen we na 2h02' door. In tegenstelling tot de planning waren de deelnemers van de halve marathon, waaronder Paul & Eddy, nog niet vertrokken. Eddy meldde een vertraging van 15', deze zou nog verder oplopen.

Na 31km bereikten we dé bevoorradingspost. Vorig jaar zaten we er op een kar in de wijnvelden met Münsterkaas & Gewurztraminer binnen handbereik. Wegens de zomerse temperaturen in 2009 hadden we geen haast om er te vertrekken. Dit jaar hield ik er even halt, Michael liet de post links liggen.

In de finale -ter hoogte van de Crémant d'Alsace stand- geraakten Paul & Eddy tot bij ons. De talrijke drank- & eetstandjes hadden hen ook wat tijd gekost. Nadat een foto van het voltallige Sparta-team genomen was liepen we samen naar de aankomst. De uitslag was als volgt:

marathon: 562 finishers	halve-marathon: 783 finishers
305 ^{de} Frank Meert 4h19'25"	215 ^{de} Paul De Buyser 1h44'03"
306 ^{de} Michael Declercq 4h19'25"	216 ^{de} Eddy Teirbrood 1h44'03"

Na een deugddoende nachtrust stonden we de dag erop klaar voor een bewegwijzerde VTT-tocht van 32km met 450m hoogteverschil. De verhuurder van fietsen meldde dat de bewegwijzering nu en dan te wensen overliet en vroeg zich af of we de fietsen in de auto zouden steken om naar het vertrekpunt te gaan in Rosheim. Omdat het een naburig dorp was lieten we de wagen staan en sprongen op de fiets.

Al snel was ik bezweet en buiten adem: het verbindingsstuk naar Rosheim liep doorheen de wijngaarden met de nodige hellingen. De geroutineerde fietsers Eddy & Michael daarentegen reden er gezwind op.

Eénmaal in het dorpje aangekomen vonden we de nodige aanduidingen. Dankzij vier paar ogen en de hulp van een inwoner slaagden we erin het volledige traject te vinden. Het was een prachtig parcours: deels langs wijnvelden met mooie vergezichten, grote delen doorheen bos, met af en toe modderstroken; single tracks afgewisseld met breder paden.

Pas op het einde kwamen we enkele dorpen tegen. In Klingenthal hielden we omstreeks 13uur halt. Het was tijd om iets te drinken en te eten. Alhoewel we het hele dorp doorkruist hadden vonden we niets: de horeca zaken hadden ofwel hun rustdag of waren definitief gesloten. In het volgende dorp, Ottrott, geraakten we deze keer wel aan een drankje.

Op het einde van het parcours trakteerden we ons op een stukje taart zodat we weer voldoende energie hadden om de laatste kilometers af te leggen tot aan de fietsverhuurder.

Voor het aperitief zaten we 's avonds op een zonnig terras. De ober raadde een "Grimbergen Cuvée Blanche" aan. Omdat we de glazen met moeite leeg kregen bestelden we een fles Pinot Noir bij het avondeten. Zowel van de tarte flambée als de worsten met zuurkool kon iedereen naar hartelust genieten.

De dag beëindigden we met een bezoek aan 'la fête de la musique' in het centrum van Molsheim.

Dinsdagochtend stonden onze wandelschoenen klaar. Vanuit Ottrott volgden we de 'sentier des Pèlerins' tot het bedevaartsoort Mont St Odile, op 763m hoogte. Onderweg kwamen we langs de herinneringstekens van de vliegtuigcrash uit 1992 waarbij 87 doden vielen.

Dankzij het bosrijke parcours waren we goed beschermd voor de stralende zon. Onderweg kwamen we nauwelijks iemand tegen. De vele bezoekers aan het klooster verkozen de wagen of de bus.

Na een kort bezoek aan het klooster, waarbij we vooral van het uitzicht genoten, trakteerden we ons op een pintje.

Als terugweg kozen we voor de 'sentier des merveilles'.

Na een moeilijk begin -we kwamen twee maal op dezelfde plaats- marcheerden we tegen een vlot tempo. Het eerste stuk werd gekenmerkt door grote rotsen. Vervolgens wandelden we doorheen een gebied met talrijke houtsculpturen in de vorm van dieren; het leek alsof we in een zoo rondliepen. Voor we ons vertrekpunt bereikten kwamen we langs de twee kastelen/ruïnes van Ottrott.

Tevreden en enigszins vermoeid keerden we huiswaarts. Intussen droomden we al van een gelijkaardige uitstap voor 2011!

Frank